
Ελευθέριος Βενιζέλος

Ενα αμπελι μούδωσαν μικρό κι ερημωμένο
Κι είχαν το περισσότερο οι γείτονες κλεμμένο
Το κλάδεψα, το έσκαψα και τούβγαλα τα χόρτα
και τόκαμα καλλίτερο απ' ότι ήταν πρωτα.

Τ' ανάδειξα με βάσανα, με κόπους και με πόνους
και του ζηλέψανε πολλοι μέσα σε λίγους χρόνους
Εβαλα και τα τέκνα μου, τα κοσμοξακουσμένα
και πήραν απ' τους γείτονες οσάχανε κλεμμένα.

Ενα κομματι μοναχά όπως γνωρίζετε όλοι
να πάρω δεν επρόφτασα, κείνο που λένε Πόλη
Αλλά και τούτο δύσκολο δεν ήτανε να γίνει
εάν οι περισσότεροι μούχαν εμπιστοσύνη.
Τωρα το πήραν τα παιδια να το χαρούν χαλάλι
εύχομαι μη με χρειασθούν μη τους το κλέψουν πάλι.

Τ' αμπέλι κι ο αμπελουργός ποιός ήταν εις το τέλος
εννοιωσατε ή να σας πω ΕΛΛΑΣ και ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

*Το έγγραψε ο Μιχάλης Δελιανάκης από την Αλεξάνδρεια, όταν πέθανε
ο Ελευθέριος Βενιζέλος.*

Υ.Γ. Όσα γεράκια κι αν περνούν τ' Ακρωτηριού τη ράχη
στέκονται και παρατηρούν το Τάφο του Εθνάρχη.

Εμμανουήλ. Δαφνομήσης

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

“Ένα ἀμπέλι μοῦδωσαν μικρό κι’ ἔρημωμένο
Κι’ εἶχαν τὸ περισσότερο οὔ γείτονες κλεμένο
Τὸ κλάδεψα τὸ ἔσκαψα καὶ τούβγαλα τὰ χόρτα
καὶ τόκαμα καλλίτερο ἀπ’ ὅτι ἦταν πρῶτα.

Τ’ ἀνάδειξα μὲ βάσσανα μὲ κόπους καὶ μὲ πόνους
καὶ τοῦ ζηλέφανε πολλοὶ μέσα σὲ λίγους χρόνους.

“Έβαλα καὶ τὰ τέκνα μου τὰ κοσμοζακουσμένα
καὶ πήραν ἀπ’ τοὺς γείτονες δασάχανε κλεμένα.

“Ένα κομμάτι μοναχὰ ὅπως γνωρίζετ’ ὅλοι
νά πάρω δέν ἐπρόφθασα κείνο ποὺ λένε Πόλη
Ἄλλὰ καὶ τοῦτο δύσκολο δέν ἦτανε νά γίνει
ἔάν οἱ περισσότεροὶ μούχαν ἐμπιστοσύνη.

Τώρα τὸ πήραν τὰ παιδιὰ νά τὸ χαροῦν χαλάλι
εἴχομαι μὴ μὲ χρειαστοῦν μὴ τοὺς τὸ κέφουν πάλι
Τ’ ἀμπέλι κί ὁ ἀμπελουργὸς ποιὸς ἦταν εἰς τὸ τέλος
ἐννοῖσάτε ἢ νά σας πῶ **ΕΛΛΑΣ καὶ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ**

Τὸ ἔγραψε ὁ Μιχάλης Δελιανᾶκης ἀπὸ τὴν
Ἀλεξάνδρεια ὅταν πέθανε ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

Θνα Αμαξι μούδοσαν μινρόνα ρημαφμό
κ'είχαν δ'αριβοτέρο οι γαζονες κερμένο
Το κλάδουσα και το βιαφου και τον βραχάχόρτα
και το κλαμα καςόερο αω δα ήσαν αρωδα
Έβρατα και τα τέυναμου τα κωβροζαμωβμενα
και σήραν τα έμαχια αου λουχατε κερμένα
Θνα μομαη μοναχα κιαυδ το ζυρομίοι
να κωρω δέν έωροζθα αα αωδ αωυ λινε ΤΡΩΗΗ
ΑΗΑ κ'αυδονο δυεμορο δα ήσανα να χ'ηη
σαν οι αριβοτέροι κωυχατ' έμωτοδω ούηη
Τώρα δ'αήραν τα ααιδαινα έοχαρου χαηηη
έχομαι κη μέχραβθου κη έουδ έο αωρου αωηη
Θυελε τωγα να βας αω ααιδς ήτανε δίο έρωδ
Τομωηη κ'ο αρωετου ρχοδ

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Αίτινας